

... alebo o tom, že v Cirkvi nám vládne „blbá nálada“, na ktorú neexistujú žiadne „šikovné hacky“

BOŽIE SLOVO:

(Mt 25, 14-18.26-30)

Čítanie z Evanjelia podľa Matúša: *Ježiš povedal svojim učeníkom toto podobenstvo: Istý človek sa chystal na cestu. Zavolať si sluhov a zveril im svoj majetok: ¹⁵ jednému dal päť talentov, druhému dva a ďalšiemu jeden, každému podľa jeho schopností, a odcestoval. ¹⁶ Ten čo dostal päť talentov, hneď šiel, obchodoval s nimi a získal ďalších päť. ¹⁷ Podobne aj ten, čo dostal dva, získal ďalšie dva. ¹⁸ Ale ten, čo dostal jeden, šiel, vykopal jamu a peniaze svojho pána ukryl. ²⁶ Jeho pán mu povedal: “Zlý a lenivý sluha! Vedel si, že žnem, kde som nesial, a zbieram, kde som nerozsypal?” ²⁷ Mal si teda moje peniaze dať peňazomencom a ja by som si bol po návrate vybral, čo je moje, aj s úrokmi. ²⁸ Vezmite mu talent a dajte ho tomu, čo má desať talentov. ²⁹ Lebo každému, kto má, ešte sa pridá a bude mať hojne. Ale kto nemá, tomu sa vezme aj to, čo má. ³⁰ A neužitočného sluhu vyhodte von do tmy; tam bude plač a škrípanie zubami. Počuli sme Božie slovo.*

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 815, 638, 700, 709)

Aj dnes pápež pokračuje v analýze vecí, ktoré si možno ani neuvedomujeme, ale sú tu a len čakajú, kým na ne poukážeme. Dnes sú to *beznádej* a *ľahostajnosť*. Oboje vidíme na príbehu onoho *lenivého sluha* z Evanjelia. Je plný pesimizmu a beznádeje, neverí, že by mohol uspieť v obchodovaní s majetkom, ktorý mu jeho pán zveril. Pán si myslí, že hej, ale on tomu neverí. V jeho dobe ak niekto potajomky zakopal zverený majetok na neznámom mieste, tak sa malo za to, že urobil všetko potrebné na to, aby majetok uchránil. Keby ho teda aj niekto našiel a ukradol, on by bol krytý a nikto by ho nemohol obviňovať z toho, že niečo zanedbal. On za to nemôže. A že ho nezveľadí? No, zrejme ho to nemrzí. Je to jeho majetok? Nie je. Tak načo sa namáhať? Nech sa pán sám stará o svoj majetok, čo jeho do toho? A keď zistí, že talent mu pán mienil aj so ziskom nechať a práve sa pred ním rozplynula šanca stať sa zo sluha slobodným spoločníkom svojho pána, z nemajetného otroka bohatým kupcom a váženým človekom – je už neskoro...

Na tieto dva postoje *ľahostajnosti*, akoby sa nás Božie veci netýkali; a *beznádeje*, akoby jediné, čo môžeme, bolo len pomaly sledovať, ako nás je stále menej a menej, ako nás ubúda, ako strácame vlastné deti, manželov, manželky,... sme už najskôr zvyknutí a pripadajú nám normálne, že?

K tomu prvému, k *ľahostajnosti*, pápež píše: „*V čase, keď potrebujeme viac misionárskeho dynamizmu, ktorý dáva svetu sol’ a svetlo, mnohí laici sa boja, že ich niekto osloví, aby pomohli uskutočniť nejakú apoštolskú úlohu, a snažia sa utiecť od akejkolvek povinnosti, ktorá by im mohla ubrať z voľného času. Dnes je napríklad veľmi ťažké nájsť pre farnosti pripravených katechéto, ktorí by v tejto službe zostali viac rokov. Ale niečo podobné sa deje aj s kňazmi, ktorí sú priam posadnutí starosťou o svoj voľný čas, ... ako keby úloha hlásania evanjelia bola nebezpečným jedom, a nie radostnou odpoveďou na Božiu lásku, ktorá nás povoláva na misiu a robí nás naplnenými a plodnými. Niektorí sa bránia tomu, aby naplno zakúsili ohlasovanie, a zostávajú paralyzovaní ľahostajnosťou“ (EG 81). Na výhovorku mnohých, že na niečo podobné „nemajú čas“ pápež odpovedá: „*Problémom nie je vždy nadbytok činnosti, ale skôr činnosť žitá nesprávne, bez adekvátnych motivácií, bez duchovnosti, ktorá aktivitu preniká a robí ju želatelnou. Z toho potom vyplýva, že povinnosti nás unavujú viac, než je odôvodnené, ba niekedy z nich priam ochorieme. Nie je to pokojná námaha, ale práca plná napätia; ťaživá, neuspokojivá a v konečnom dôsledku neprijatá“ (EG 82). V zásade ide o toto: Obrátený kresťan považuje seba za syna / dcéru Boha, Boha za svojho Otca, Cirkev za svoju Rodinu a Nebo za svoje dedičstvo, vlasť, domov, povedzme si rovno: za svoj majetok, veď ho dostal ako dedičstvo od Otca. Na čom by už len mal pracovať viac, než na svojom, na svojom dome a majetku, obzvlášť, ak v ňom bude žiť už naveky, navždy? Čo by pre neho malo byť radostnejšie, plnšie nádeje, zápalu? A tie otravné „svetské veci“, ktoré kvôli telu ešte potrebuje – či pre neho nebudú viac bremenom a neobmedzí ich na čo najmenšiu mieru, aby ho zbytočne neotravovali? Ale neveriaci a neobrátený človek to urobí presne opačne: cíti sa doma na zemi, tu je jeho srdce, láska, život, tu venuje väčšinu svojho času – a veci nebeské? Nepríjemná otrava, že? Nedá sa jej nejakou vyhnúť? A, ako ukazuje pápež, aj keď sa jej s nechutťou venuje ako nejakej nepríjemnej práci, aj v nej hľadá svetské veci: „*Púšťajú do neuskutočniteľných projektov a nežijú ochotne to, čo by pokojne mohli robiť“ (EG 82) lebo sú plní pýchy a hľadajú slávu a prevahu nad inými. A iní „nechcú prijať zložitý vývoj procesov a chceli by, aby im všetko spadlo hotové z neba,“ lebo túžia po svetskom pohodlí a nechce sa im „boriť za Evanjelium“ (sv. Pavol). A zase ďalší „sa naviažu na určité projekty alebo na sny o úspechu, ktoré si vysnívali vo svojej márnivosti ... [a] ďalší upadajú do apatie, pretože nedokážu čakať“ a chcú mať uznanie, slávu, úspech, a to hneď!***

K tomu druhému pápež píše: „*Päťdesiat rokov po Druhom vatikánskom koncile, aj keď nás trápia bolesti našej doby a máme už ďaleko od naivného optimizmu, náš väčší realizmus nesmie znamenať menšiu dôveru v Ducha Svätého ani menšiu štedrosť. ... Jedným z najväčších pokušení potláčajúcich zápal a odvahu je pocit porazenosti, ktorý z nás robí nespokojných, sklесlých pesimistov so zamračenou tvárou. Nik nemôže vyraziť do boja, ak už vopred neverí vo víťazstvo. Kto začína bez dôvery, ten už dopredu prehrá polovicu bitky a navyše zakopáva svoje talenty“ (EG 85). Na internete sa raz objavila takáto myšlienka: *Nehovor svojmu Bohu o tom, aké veľké sú tvoje problémy. Povedz svojim**

problémom, aký veľký je tvoj Boh!“ Kto mohol mať menšiu nádej na úspech, než raná Cirkev, taká malá, ľudsky slabá, kruto prenasledovaná,...? A predsa u nej vidíme presný opak, čítame: „Vďaka Bohu, ktorý nám vždy dáva víťazstvo v Kristovi a našim prostredníctvom zjavuje na každom mieste vôňu jeho poznania“ (2 Kor 2, 14)! Kto ale dnes takto zmýšľa? Kto na dnešný svet a jeho stav, obzvlášť tak neutešený, ako na Slovensku, pozerá s radosťou ako na výzvu, ktorú mu – ako oné talenty z podobenstva – poslal sám Otec, aby na nich ukázal, že je naozaj synom hodným Otca, aby v sile svojho Boha slávne zvíťazil, oslávil Otca pred tvárou sveta a sám bol Otcom oslávený? No vážne, kto? Nepočúvame skôr: No bude nás už len menej. Časom budeme musieť zrušiť nejaké farnosti. Možno predat’ nadbytočné kostoly... Zvyknúť si, pripraviť sa na to... Počujete to od biskupov, kňazov, farníkov, slovami klasika, v Cirkvi vládne „blbá nálada“... Je toto viera? Postoj veriacich ľudí? Nie je to skôr tak, že sme vlastne už ani nie ako jednotlivci, ale pomaly už ako cirkev na Slovensku zabudli, čo to je skutočná viera? A veru asi hej, keď sami (niektorí) biskupi presvedčajú, že však je všetko v poriadku a ľudia, ktorí nechodia do kostola a žijú „akoby Boha nebolo“ sú predsa stále veriaci ľudia a teda môžeme byť všetci spokojní?

NA ZAMYSLENIE:

Nemáte pocit, že sa znova a znova vraciame k tomu istému jednému bodu: *viera a obrátenie*? Je to ako v tom vtipe: *biskup pride na návštevu farnosti a pri príchode na veži nezvonila zvony. Opýta sa prečo – a farár odpovie: Máme na to desať vážnych dôvodov: Po prvé, nemáme zvony... Mám pocit, že sme na tom rôzne. Môžeme analyzovať najrôznejšie dôvody „blbej nálady“, ktorá vládne v cirkvi na Slovensku, ale vždy znova narazíme na ten prvý bod: Po prvé, nemáme vieru a nie sme obrátení... A s tým musíme niečo urobiť! Inak neobstojíme!*

OTÁZKY:

< Obrátenie je niečo, čo trvá. Nie je raz navždy. Ako ho u seba prehľubujeme? Ako si v tom pomáhame? Modlíme sa za to? Čo urobíme? >